

EVA NOVOTNÁ

Třinácté znamení zvěrokruhu

TŘINÁCTÉ ZNAMENÍ ZVĚROKRUHU

Eva Novotná

Copyright © 2015 Eva Novotná

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-85-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-86-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-87-6 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

I.

Teplý vítr klouzal z horských úbočí, a jen co se protlačil průsmykem, mírně zvolnil, aby vnikl do ulic malého městečka a na domech obtiskl dech vrcholků hor. Pak se tiše plížil po zemi a zvedal mlhu, když našel pár zlatavých lístků spadlých ze skupinky stromů, vmetl je Oliverovi pod nohy.

Oliver právě vystoupil z autobusu. Nohy v levných tesilkách a lesklých umělých polobotkách netečně kráčely hlavní ulicí a drtily malebné lístečky na drobné kousky. Oliver nevnímal scenérii svažujících se hor ani lesního koberce pod nimi. Nevnímal, a také ho nezajímala. Kráčel do svého zaměstnání a kráčel odpovědně. Obnošené kalhoty měly vždy vyrovnané puky a jeho levné sako rovněž svědčilo o jeho odpovědnosti po celá léta. Jediné, co na něm nepůsobilo šedivým dojmem, byl jeho hnědý kufřík z imitace krokodýlí kůže, který podtrhoval jeho laciné vzezření. Umělá plocha se na slunci leskla a kufřík tak upoutal svého majitele. Oliver jej pátravě přelétl pohledem, a pak s uspokojením odbočil do vedlejší ulice.

Ranní slunko hledělo do okrajové ulice městečka jen úkosem. Pod špinavou omítkou

malých řadových domků už se dávno ztratila malebnost kdysi příjemné uličky nepřiliš majetných obyvatel. Jako teď byla i jindy většinou opuštěna a okna domků zaslepená špínou zírала neurčitě do protějších zdí. Stejně lhostejný jim byl i Oliver, kráčející i dnes po vlhkém asfaltu jako každý jiný den. Zájem druhé strany byl obdobný. Ani Olivera nezajímalo cokoli v této ulici, byla to jen zóna průchodu.

Někoho však přece zaujal. V ulici se nacházely dvě nebo tři nezastavěné parcely, jejichž majitelé se nakonec nezmohli ani na malý domek, a tak tyto proluky sloužily jako anonymní zahrady, osázené ledabyle několika stromy a porostlé poválenou trávou. Z jedné z nich se před chvílí oddělil stín a zamířil k nejbližšímu domku. Statná kočka se tiše stulila do klubíčka na schod u vchodových dveří, kam dopadaly první sluneční paprsky toho dne. Když ji z dřímoty vyrušily kroky, nezvedla hlavu, jen rozevřené škvírky jejích očí potvrzovaly, že pozoruje známého průchozího. Procházel kolem ní a nezdálo se, že by o ní vůbec věděl. Kočka se ještě chvíli dívala na vzdalující se drobnou postavu, a pak zavřela oči naslouchajíc vzdalujícím se krokům.

Jakmile prošel ještě pár podobných ulic, octl se Oliver najednou na kraji městečka. Štěrkem

vysypanou cestou se dostal k nevzhledným kamenným schodům. Když po nich vystoupal nahoru na silnici, mohl vydechnout úlevou, neboť silnice vedoucí z města byla mnohem příjemnější než laciné uličky, ze kterých vyšel. Ale nevydechl. Teplý závan babího léta ani zlatavé koruny mohutných jilmů ho nijak neoslovovaly stejně jako nevlídnost předchozího úseku cesty. Vkročil na příjezdovou cestu mezi jilmové kmeny stejně netečně, jako šel před chvílí šedivými uličkami.

Alej starých stromů před ním postupně otvírala několik zatáček, aby ho brzy dovedla na široké prostranství před starou lázeňskou budovou. I teď, po mnoha letech, byla reprezentativní a na pozadí přírodního areálu působila majestátně. Horší to bylo s novějšími pavilony, přilepenými po stranách jak vosí hnízda chtějíce parazitovat na kráse dřívějšího tvořivého ducha. Část okrasné zahrady před budovou byla ukrojena a přetvořena na parkoviště, aby tak byla zaplácena daň za civilizační komfort a přibyla možnost přijet blízko k budově s co nejnižšími náklady. Uživatelé si po čase na ten pohled zvykli a byli nakonec vděční, že ze zahrady zbyla alespoň její část.

Oliver nikdy neuvažoval o tom, jak působí pohled na parkoviště na duši příchozího. Jeho

úkolem bylo jím jen projít, aby mohl vstoupit do staré vrátnice, která se krčila u průčelí budovy jako nechtěný potomek rádoby zapomenuté doby. Slepena zedníky z cihel jen ledabyle a maličká, musela pozorovat velkolepost hlavní budovy ze žabí perspektivy, po celý svůj život neúměrně chátrajíc. Vzhled jí však neubral na patřičné důležitosti. Ve spolku s vrátným byla důležitá až dost, neboť nepovolaný jí nikdy neprošel.

Oliver otřel ranní vlhko o rohož a vstoupil.

„Dobré ráno, pane Harte,“ oslovil ho vrátný sedící za okénkem. Byl to mohutný stárnoucí muž přesně nezjistitelného věku s nejasnou minulostí. „Dnes je opravdu pěkně, bude asi teplý den, co říkáte?“

Oliver mu věnoval svůj obvyklý pohled a zároveň uchopil tužku, aby se zapsal do knihy příchodů. „Ano, snad až příliš,“ položil při odpovědi propisovačku zpět doprostřed otevřené knihy. „I já vám přeji pěkný den,“ ukončil krátký rozhovor a vykročil do hlavní budovy. Vrátný ho sledoval, dokud se za ním dveře nezavřely, a pak znovu ve své místnůstce osaměl.

Několik schodů za vstupními dveřmi přivedlo Olivera do impozantní haly, jejíž vybydlené

zařízení, instalované sem kdysi současně s novou vrátnicí, působilo jako brak ve starožitné knihovně. No jistě, za pultíkem pro recepční dosud prázdno a pozdravit se mohl jedině s informační tabulí nevkusně vraženou do původní křehké výzdoby vstupní haly. Oliver zlehka vyběhl po schodišti do patra a bezmyšlenkovitě prošel dlouhou chodbou až ke své kanceláři. Klíč vytáhl z kapsy již po cestě a zámek v liduprázdné chodbě tlumeně cvakl. Pak položil kufřík na svoje místo a zapnul počítač. Příjemný zvuk, příjemná žena na obrazovce, příjemné křeslo u stolu v příjemné kanceláři – ano, Oliver byl zase doma. Klikl na jednu z ikon, aby se dostal do příslušného programu a natáhnul se přes stůl, aby si přitáhl první hromádku dokladů, které je třeba dnes zpracovat. S tím pohybem se letmo podíval z okna a jeho pohled zůstal viset nad parkovištěm. Po serpentině ovíjející horský svah sjíždělo dolů červené sportovní auto a připomínalo malý model puštěný dětskou rukou do umně vymodelované krajiny. Ano, stromy na úbočí byly snad vybarveny trochu přehnaně, až nepravděpodobně, takže každý pozorovatel by se aspoň na chvíli oddal úvahám o krásném ránu v pohádkové krajině, jejíž pestrý oděv tak brzy spadne k zemi. Olivera však rozhodně neupoutal

krásný výhled, na který ostatně byl zvyklý. Zaujatě sledoval sportovní vůz mířící nyní stromořadím k parkovišti.

Doktor Robert Galle zaparkoval na obvyklém místě a přešel očima po parkovišti. Tak to je tu dnes brzo. Hodně brzo. Tak prázdné tohle parkoviště ještě neviděl. Nevadí. To, s čím se setkal dnes v noci, také ještě neviděl. Ušklíbl se na sebe do zpětného zrcátka a vystoupil z auta. Jo, vždycky si to myslel, že na to ještě má. Ještě je frajer. Proč ještě? Vždycky přece byl. Vykročil směrem k vrátnici. Alespoň nikdo neviděl, odkud právě přijel. Nikdo z blízkých spolupracovníků tu ještě není. Přelétl očima po průčelí budovy a v patře zahlédl rozsvícenou obrazovku. Nějakej magor už zařezává. Kdo asi? Netrápilo ho to. Rázně otevřel dveře vrátnice a vešel dovnitř s úsměvem na rtech.

Doktor Galle se dnes zapsal do knihy trochu pečlivěji – proč ne? Takový brzký příchod je vlastně historický a je třeba ho patřičně zaznamenat. Proti svému zvyku prohodil pár žoviálních vět s vrátným, než vykročil směrem ke vstupní hale.

„Copak se asi stalo?“ zamyslel se vrátný, který nebyl na dobromyslné jednání v případě doktora Galleho příliš zvyklý. Ze žabí perspektivy svého pracoviště neviděl na úbočí hor, a tak netušil, že

změna směru příjezdu tolik ovlivnila doktorovu náladu. Na parkoviště začínala přijíždět další auta a brzy rozptýlila pochybnosti, které vrátný měl.

Zatím doktor Galle prošel vstupní halou kolem stále ještě prázdné recepce a vyšel po schodech nahoru do patra. Svižně procházel chodbou kolem dveří, za kterými seděl Oliver. Pohvizdoval si, než uslyšel tiché zavržení židle za dveřmi. Ztichl na pár kroků. „Samozřejmě, kdo jiný už tady trčí za stolem u papírů než ten nudný strážník. Viděl mě nebo ne? Stejně je to jedno,“ usoudil Galle a pokračoval v melodii tam, kde předtím skončil. Nějaký šedý chvístek ho přece nemůže nijak ohrozit. Zahnul po chodbě do chudě vyhlížející čekárny, odemknul dveře do pokoje sestry, kterým potom vešel do své ordinace. Hodil plášť přes židli a svezl se do svého křesla s úsměvem, který se změnil v otrávený škleb. „To dnes bude šichta, už abych šel odsud. Pracovat se mi teď chce ze všeho nejmíň. Inge mi musí uvařit pořádný kafe, nebo se už ani nezvednu.“ Tak doktor Galle přičítal svůj stav nikoli svému věku a charakteru, ale roční době a nechuti pracovat. Probdělá noc s milenkou, ta přece člověka nezkosí, naopak ho pozvedne.

Oliver dobře slyšel jeho odmlku, když procházel za zdí jeho kanceláře, ale nevzrušeně vzal další

doklad z účetnický srovnané hromádky. Předčasný doktorův příjezd byl sice zvláštním fenoménem, ale ne tak důležitým, aby kvůli němu přerušil práci. Ostatně důvod znal. Tak zdvihl oči od papírů za dalších několik minut, aby pozoroval malinké autíčko sjíždějící serpentinou dolů. Když dojelo až na svoje místo na parkovišti, vystoupila z něho vysoká vlnadná čerňovláska. Dnes byla obzvláště sexy. Krátký kabátek a její minisukýnka umožnily nohám dlouhý krok. Na svou výšku nijak nežehrala, to bylo patrné z výběru bot, které umožňovaly ještě zvýraznit ten úžasný gazelí pohyb. Jo, ta je mu sympatická, i když asi ani neví, že existuje - nějaký Oliver Hart. A Oliver sklonil hlavu zpět ke svým papírům.

Pracovní povinnosti a osobní záležitosti nikdy nespěšoval a vše, co se dělo v areálu této staré budovy, vždy přísně odděloval od svého soukromého života. I když - ani jedno ani druhé nebylo nic zvláštního. Možná právě proto oči kradmo stočily jeho pohled od klávesnice zpět k oknu.

S mnohem slastnějším výrazem sledoval tmavovlásčiny nohy doktor Galle z vedlejšího okna své ordinace. Octnul se na chvíli zase v její ložnici, v její posteli, v jejím objetí a v objetí sexu. Cítil

vzrušení, ještě když sjížděl serpentinami horské silničky. Na polohu své ordinace kdesi na starém zámku nebyl nikdy pyšný, ale teď mu znamenitě vyhovovala. Nejen blízkostí budoáru jeho nové milenky, ale také slušnou vzdáleností od místa bydliště. Jo, tak konečně to k něčemu je, že se plahočí takovou dálku z domova do práce. Tiše mlasknul, když viděl, jak gazela mizí ve vchodových dveřích protější budovy, a vrátil se zpět do šedivé reality začínajícího pracovního dne.

„Tak sakra, kde je ta zatracená Němka?“ vybuchl našťavaně. „Zase má zpoždění! To tady mám všechno dělat sám, nebo co?“ Prudce se otočil od okna. Dveře se potichu otvíraly a zatracená Němka udýchaně vcházela dovnitř.

„Dobrý den. Promiňte, doktore, dnes mám trochu zpoždění, ale hned to napravím,“ kála se Inge nečekajíc ani na odpověď na pozdrav. Nemusela by se taky dočkat, že? Dobře si všimla vzteklého výrazu před čtvrthodinkou tak výborně naladěného doktora. Rychle se převlékla a už kmítala od kartotéky ke dřezu, kde natočila vodu do konvice.

„Udělám vám kafičko, to vás trochu vzpruží - po ránu...“

„Nepotřebuju vzpružit, jsem napruženěj až dost,“ houkl podrážděně a bez pozdravu. „Copak tam nejsou ženský?“

„Ale jsou, samozřejmě že jsou,“ přitakávala Inge. „Ale ony tu chvíličku počkají, než si vypijete kafe – já udělám zatím odběry,“ chlácholila ho s šálkem vonící kávy v ruce.

„Děkuju,“ zabručel tím nejhlubším hlasem s nejodpornějším přízvukem, jakého byl schopen. Inge se mile usmála, položila před něj vonící šálek a tiše zavřela dveře od ordinace. Sama s kartotékou a se stříkačkami, tak jí bude dneska líp. Copak to dnes asi bylo? Nějaká chlastačka s kamarády? To asi ne, to by vypadal ještě hůř. Tak nějaká děvka? No, to asi. Moc se nevyspal podle těch kruhů pod očima. Nejspíš si užíval a zase nebyl doma ani přes noc. Takže to bude nevyspalý a vzteklý celý den.

„To tady zase bude všechno stát za hovno,“ shrnula Inge svoje úvahy a s příjemným úsměvem pozvala dál první pacientku.

Gazela dnes prošla přes nádvoří ignorujíc spojovací chodbu staré budovy s novou přístavbou. Před časem přistavěné křídlo prošlo moderní rekonstrukcí a snad trochu méně hyzdilo původní

budovu než to protější, postavené současně minulým režimem,

ale ponechané bez pozdějších zásahů. Tak se původní starobylá budova jevila zezadu jako ještě větší hybrid než z čelního pohledu. Mnozí průchozí to ale nevnímali starajíce se jen o účel své zdejší návštěvy.

Dříve příjemné nádvoří bylo nyní bludištěm se směrovkami, které se křiklavě povyšovaly nad lavičky a fontánky, i nad okrasnou výsadbu. Jen cesty směřující odněkud někam měly tu svůj smysl a řád. Spleť budov různých stylů a k tomu okolí znásilněné vždy novým a novým uzurpátorem však stále ctily původní budovu a celému komplexu nikdo neřekl jinak než „zámeček“. Tak i zde bylo zcela evidentní, že gazela vkročila přes dělicí čáru do části, která neměla se starým zámekem mnoho společného. Skleněné dveře se neslyšně rozestoupily a vpustily ji do nového světa.

„Dobrý den,“ pozdravila mladá dívka v recepci doprovázejíc příjemný hlas ještě příjemnějším úsměvem. Dokonalé vzezření v nadstandardním prostředí, to je přece to, co oslovuje naše klienty, a ona se o tom každý pracovní den přesvědčovala. Dnes ale nebyla tak přísná, dokonce by možná i nějaký nedostatek omluvila, tak příjemně byla

naladěna po noci s doktorem. Letmý pohled na hodinky sdělil, že pracovní porada je za několik minut, tak jen pozorně zkontrolovala ve své kanceláři svůj zevnějšek. Bezvadný. Vzala do ruky již připravenou slohu se zprávami, přehledy a grafy a se sotva znatelným úsměvem kráčela po chodbě přehrávajíc si v duchu některé minuty předešlé noci. Jen některé.

Několik metrů před ní se objevila doktorka Soňa Dragowská, která se vynořila z úst vedlejší chodby, jako by ji vyplivlo minulé století. Přísné oči rámovaly černé brýle a netečný obličej korunovaly vlasy stažené do staromódního drdolu, šedý kostým sotva narýsoval postavu i tomu největšímu fantastovi. Doktorka Dragowská zamířila k malému salóнку, aniž by se rozhlédla. Gazela odfoukla z obličeje tmavé vlasy zároveň s poslední vzpomínkou na Galleho mužné tělo a přidala do kroku, aby mohla doktorce Dragowské otevřít dveře do salóнку, který šuměl tichým hovorem.

„Dobrý den,“ utnul doktorčin hlas všechny projevy v místnosti a v nastalém tichu klapala v lodičkách už trochu z módy za svůj stůl. Rázný krok připomínal nácvič vojenského pochodu.

„Co ta ženská tady vlastně dělá, bachařku nebo co?“ problesklo hlavou Markovi Lorenovi,

který byl dnes na poradu přizván, aby společnosti vyložil výhody pojištění odpovědnosti, a který rozhodně nebyl zvědav na studené projevy vyschlé příchozí, očekávaje svoji favoritku s dlouhými štíhlými nohama, tmavým vlasem a neodolatelným zastřeným hlasem, který tak dobře znal z telefonu.

„Omlouvám se za zpoždění a vítám vás u nás,“ promluvila náhle vytoužená tmavovláška tiše u jeho ucha sedajíc na židli vedle něj.

„Vůbec nic se nestalo, přeji vám také dobrý den. Jistě budeme mít příležitost ještě spolu pohovořit.“

„Samozřejmě... snad odpoledne?“ její hlas zněl jako tichý příslib dosud nepoznaného. Gazela se zvedla a za doprovodu pohledů všech zúčastněných přešla do čela místnosti, aby se zářivým úsměvem všem popřála šťastný den a uvedla dnešního hosta pana Lorena. Ten si nebyl dosud přesně jist, co bude této společnosti „na vysoké úrovni“ říkat. Avšak díky řečnickému umu, který si sám několikaletým úsilím pracně vytrýbil, nepochyboval, že bude mít úspěch.

Přeplněná čekárna před ordinací doktora Galleho se zatím vyprazdňovala, jako když sypeme drobné z peněženky. Třetí káva na doktorově stole mluvila sama za sebe a lékař díky svému doping

nerudně zvládal svoje pacientky za vydatné podpory Inge.

„Kolik jich tam ještě je?“ houkl na sestru, když strčila hlavu do dveří ordinace.

„Ještě tři, jedna nepřišla, jedna se omluvila a dvě přijdou po obědě, pane doktore, ty těhotné,“ vylíčila Inge slovy průběh jeho ordinační doby a její hlava s úsměvem zmizela.

„No sbohem, to je teda v píči,“ ulevil si Galle nevrlym polohlasem.

„A kde jinde?“ usmála se pro sebe Inge a zlomyslně pozvala do ordinace další pacientku.

„Tak co vás souží?“ zeptal se jí doktor s neomylnou jistotou, že dnes v této místnosti mohou být přítomni jenom lidé utrápení.

Oliver ve své tiché kanceláři zpracovával další hromadu dokumentů. Netečně a bez vzrušení ukládal cifry do řádků, přesunuje při tom papírové hromádky zleva doprava a zpět. Ještě dvě a bude doba oběda, pomyslel si s pohledem na hodinky. Jejich kožený pásek byl již trochu otřepaný, pravda, ale ještě sloužil. A Oliver nerad vyhazoval to, co mohlo ještě dobře sloužit, i když to nevypadalo kdovíjak. Vstal a sundal z věšáku pečlivě pověšené sako. Elektronický spolupracovník zatím zmlkl

chtěje si také užít krátkou siestu, než znovu rozsvítí obrazovku. Oliver ho zamkl samotného v kanceláři a vydal se ven z budovy do pavilónu, který se pyšnil nevkusným názvem a nevkusným zařízením, ale s jeho menu střídavé kvality se musel spokojit každý, kdo chtěl teplé jídlo, aniž by opustil areál a sešel alejí do města.

Oliver usedl a nechal si přinést polévku. Zatímco ji usrkával, vplula dovnitř Inge s blondátou hlavou, které doktor Galle znechuceně podržel dveře. Co měl asi dělat, když se u nich zastavila a nechala si je od něj otevřít? Co takhle sexuální harašení? Ještě se dostane do řečí. Otráveně se zabořil do židle a za chvíli do sebe sunul kousky masa a zeleniny, aniž by spolustolující Inge vůbec vnímal. Výhled z jídelny mu poskytoval pohled na nově zrestaurované křídlo, a to ho přeneslo zase zpět do minulé noci. A tak mlčky civěl ven.

„Ty jsi teda hulvát,“ ušklíbla se Inge v duchu, nenechávajíc si ovšem kazit náladu. Dnes to docela šlo. Rozhodně si nedá vzít chuť k jídlu, tak často tady zase dobré obědy nemívají. „Máme poledne, tak to nás začíná bolet hlavička, že jo, pane doktore?“ Uštěpačná myšlenka jí hned zlepšila náladu.

„Dnes se jim to docela povedlo, nemyslíte?“
prohodila.

„Hmm...“ vyjádřil se Galle nechávaje na ní, aby si
rozmyslela, jestli je více otrávený množstvím v noci
vypitého alkoholu, obědem nebo její konverzací.
Zdálo se jí, že trochu zezelenal.

„Tebe bych teda chtěla mít doma, to jo. Buď jsi
v prdeli, ožralej nebo máš opici. Cos jí asi ráno
řek? Pracovní povinnosti, nutný zákrok nebo zase
zlobilo auto? Ale, ale, chudáčku, jistě tě to zmošlo.“

Doktor ji vytrhl z přemýšlení, když náhle vstal
tak prudce, až odlétla židle. Div jí nezaskočilo.

„Musím odejít, Inge, opravdu mi není dobře.
Necítím se už pár dní, ale dnes už je toho příliš.
Pojezu domů, snad to do zítra odpoledne vyležím.
Vy přeobjednejte odpolední pacientky a můžete
také domů,“ instruoval ji chvatně, zatímco platil a
oblékal si lehké sáčko. Z místnosti doslova vyběhl.

„No a máme to, to bude zase trapas, ještěže
jsou tam jen dvě. Ale – zajdu si koupit podzimní
botky. Jo, nakonec to bude fajn, alespoň pro mne,“
skončila úvahy Inge a s úsměvem zaplatila svůj
oběd, aniž by se starala o doktorův bolehlav. Za to
přece není placená.

Doktor Galle se narychlo odepsal ve vrátnici a vyšel ven. Pozastavil se na chodníku, aby si zapálil, ve skutečnosti však pozoroval pár, který byl příčinou rychlého ukončení jeho oběda. Je to tak, „jeho“ gazela odcházela s nějakým ubožákem, dobře o půl hlavy menším než ona. To není pravda! Ještě to mu tak scházelo, měl už dost špatný den i tak. Co je to za šmejda? Kde se tam vzal? Sedla si k němu do auta a pomalu ojízďeli, aniž by mu, královi dnešní noci, věnovala pozornost. Zakuckal se, jak potáhl kouř, a nevěřicně zíral. Než zmizeli z parkoviště, skokem byl u svého vozu a spěšně startoval. Nálada, se kterou odjížděl ze svého pracoviště, byla - na rozdíl od ranní euforie – pod psa.

Oliver Hart vše pozoroval z okna, sundával si přitom sako, a taky znovu spustil počítač. Sako pověsil, vyrovnal klogy, sedl za stůl a přitáhl si k sobě další hromádku. Tohle ještě zvládne, než odejde domů. Nachýlil se poněkud nad klávesnicí a začal se dotýkat jejích cifer.

II.

Yvet se probudila. Chvíli se ještě nechala kolébat tichem kolem sebe, aby pak škvírkou mezi víčky otestovala další škvíru, tentokrát mezi závěsy. Počasí skvělé. Letošní podzim je opravdu výjimečně teplý. I pozdní ráno je už sice syrové, ale už je znát, že dnes ještě vyběhne teploměr nad patnáctku. Protáhla se a zívla, rukou zašátrala po budíku, který víceméně plnil funkci příručních hodin. 10.20. No jo, tak to už vyleze. Dnes má povinnosti. Odpoledne jde na kliniku. Nálada trochu povadla, ale vystřídala ji rozhodnost. Nějak to přeťpí. Dá si kafe a cigaretu, to jí pomůže vrátit se do normálu. Došla si na záchod, pak v koupelně nutná hygiena, osprchuje se až pak, než půjde. Zvedla hlavu od umyvadla a prohlížela si tvář. Zkoumavě hodnotila svůj nos. Velký nos. A hrbatý. Bradu. Malou. Dost malou. Přešla do kuchyně, zapnula konvici a sáhla nahoru na skříňku kuchyňské linky, kde byla v plechovce mletá káva. Dvě vrchovaté lžičky, jedna cukru, zalít vřící vodou, hned zamíchat, až se vytvoří hustá pěna. Trochu mlíka a znovu zamíchat. Lžička letěla známou cestou do dřezu a vonící hrnek už se nesl na stolek, kde čekala krabička cigaret. Usrkla kávy a

vytáhla jeden z hřebíků do rakve. Měla už by toho nechat. Všeho by asi měla nechat.

Vložila filtr do úst a dívala se, jak druhý konec bere od zapalovače oheň. Když vydechla kouř z plic, zavřela oči a už nemyslela na nic. Na nic.

Marek Loren seděl u pracovního stolu a horečně ťukal do klávesnice. Chvilími přestal a pozoroval kouř unikající z hrnku, jak kreslí ve vzduchu pitvorné tvary. Jako jeho život. Nemohl tomu věřit. Všechno stálo za hovno, pomalu přemýšlel, že s tím sekne, a najednou se všechno změnilo. Všechno sice dělá zase na poslední chvíli, jako vždycky, ale co se dá dělat. Je už takový. Hlavně, že to všechno stihne. Kosmetika, plastická chirurgie, to nikdy netušil, jaké jsou v tom prachy. Teda, tušil, že jsou, ale ne takové. Zvlášť ne v tomto městečku. Ostatně pacienti většinou nejsou místní.

Proč vlastně neuzavřou smlouvy s některou z renomovaných pojišťoven nebo neprodlouží stávající? Nebude se v tom šťárat, jsou to zatím jenom návrhy, zvědavý bude až potom. Návrhy se rýsovaly velmi dobře. Jeho provize se rýsovaly velmi dobře. Tím pádem dnešní pozdní pracovní oběd s dlouhonohou gazelou viděl také velmi dobře. Snad se dá přemluvit. Ne, že by se mu

nechtělo na kopec do zámečku, ale raději by s ní seděl někde v kavárničce. Vezl ji přece dolů do městečka něco zařizovat, tak by se mohli setkat na vhodném místě. Příležitostné dvě deci – snad by se uvolnila a mohl by si dovolit víc než jen projednávat pojistné záležitosti. Marek dopil kávu, vypnul počítač a chvatně vzal do ruky přichystanou složku. Z kanceláře se doslova vypařil. Ještě lístek na dveře – tak, a je to. Vzhůru za jídlem, penězi a sexem. Nebo ne? Marek se usmál koutkem úst a zkontroloval svůj účes a zuby ve zpětném zrcátku. Její dnešní první dojem by měl být OK. A o svůj neměl starost. Vnadnou siluetu jejího těla viděl, kdykoli zavřel oči.

Uvažoval, jak to udělat, když ho z úvah vytrhlo zazvonění mobilu. Vsunul klíč do zapalování a mrkl na displej. Není možná! Gazela. Snad z toho nesejde!? Chvatně se ozval, ladě hlas do příjemného tónu.

„Prosím...“

„Dobrý den, pane Lorene, volám kvůli té dnešní schůzce. Je sice pracovní, ale snad bychom všechno mohli spolu projednat v městečku v některé restauraci. Vadilo by vám to?“

„Naopak, budu velmi rád. Můžeme spojit pracovní schůzku s obědem, jestli ovšem nejste už po obědě.“

„To mi vyhovuje, dnes jsem na oběd ještě neměla čas. Tak za hodinu U Modré růže, šlo by to?“

„Samozřejmě, budu tam.“

„Těším se na příjemného společníka, nashledanou.“

„Také se těším, nashledanou.“

Loren pocítil vzrušení, které se rozhodně nedalo přičítat tomu, že řídil nové auto. To ho drželo tak měsíc, teď už si zvykl. Aspoň bude mít na splacení půjčky. Předstíral sice, že je na tom dobře, ale ve skutečnosti nebyl příliš solventní. Na ten oběd ovšem ještě má, a potom... za sex snad ještě platit nemusí.

Dupl na brzdu.

„Kam čumíš, krávo?“ zahučel roztrpčeně, když chodkyně dost rychle nevstoupila do vozovky. Zatracený přechody. Jak se tak na ni dívám, té by bylo líp, kdybych ji přejel. Obluda. Ráhno s velkým pršákem, brada nikde, ta by měla chodit ven až po setmění. Sledoval ženu přivřenými víčky, naštěstí skrytými za brýlemi. Podivně pokroucená s rameny dopředu šourala se černobílou zebrou aniž by mu

– jemu! – věnovala nějakou pozornost. Dupnul na plyn dřív, než vůbec vešla do vedlejšího jízdního pruhu. Když úlekem zvedla ruce, zasmál se:

„Neznamená, když lezeš jak lemra, že já nespěchám.“

S pocitem vítězství přijížděl Loren na parkoviště té skvělé restaurace U Modré růže. Příjemná květinová vůně jej ovanula už u vchodu, žádný pach z kuchyně nebo vyčpělost starého lokálu, přestože dům už také nějaké roky pamatoval. Jak to asi dělají? napadlo ho, ale vzápětí se hned věnoval hledání objektu svého zájmu. Seděla tam.

Gazelí nohy se proplétaly jako skvostné dílo věhlasného sochaře, prsty lehce vtisknuty do špiček útlých lodiček, sukýnka shrnutá nad kolena ještě decentně už ale odhalovala dost, aby se to pod ní skryté neodbytně nedotýkalo myšlenek některých kolemjdoucích. Nebo kolemjdoucího? Loren se na okamžik zastavil, aby si užil pohled na lokny splývající po zádech až k loktům. Zaleskly se, když otočila hlavu a kývla, takže představení skončilo. Nevadí. Nasadil úsměv, který byl skoro profesionální, jen malinko za hranice přípustnosti, to přece vždycky zabíralo.

„Čekáte dlouho? Já jsem jel na čas,“ snažil se o profesionální přístup.

„Přišla jsem jen před pár minutami, sotva sem přinesli jídelní lístky,“ usmála se a ukázala zářivé zuby, „co si dáte?“

Nejradši bych si dal tebe, měl už na jazyku a skoro to riskoval. Místo toho ale usedl naproti ní a otevřel jídelníček na stránce nazvané Speciality šéfkuchaře. Dlouho nevybíral, měl chuť na křehké maso, a tak si dal pořádný stejk, aby se aspoň trochu uspokojil. Objednala si podle očekávání obědový salát. Skoro ji nevnímal, když mluvila o bohatých klientech firmy, ačkoli jindy by pro něj právě toto bylo to nejžhavější téma. Ale byl za to vděčný, protože nemohl spustit oči z jejích úst, přijímajících mezi rty zelené olivy tak lačně. S velkým sebezapřením soustředil rozhovor na slibné pojistné smlouvy, přestože si uvědomoval, že jsou východiskem z jeho dluhů. Rty a olivy mu splývaly se vzpomínkou na první pornofilm, který viděl, ačkoli tehdejší plody nebyly olivy, ale vinné hrozny, jejichž zelené bobule se pro něj staly erotickým spouštěčem. Dáma, která je tehdy konzumovala, byla mnohem ošklivější než ta, která teď seděla u stejného stolu jako on. Tehdy to ovšem bylo jedno, zíral na obludu s nahými ňadry, válející

se nechutně na posteli a předstírající jakési vzrušení. Neviděl nikdy tak velká prsa, protože sem se ještě techniky jejich zvětšování nedostaly. Asi proto bylo porno tehdy zakázané. Ani se nedivil. Ta odporná machna spíše od sexu odrazovala, ale tehdy to bylo každému včetně něj jedno. Nahota je nahota a za možnost jejího spatření mnozí riskovali právní postih. Zatímco dnes by se kromě úchylů všichni spíše otráslí, tehdy bylo zajímavé všechno. Ale co, špatné vzpomínky někam zmizely a vzaly s sebou i velká rozteklá prsa, která si masíruje jejich majitelka sama. Hmota protekla jejími nevzhlednými prsty s nevábnými neupravenými nehty neznámo kam a zůstala vzpomínka na nenasytné rty pojímající hrozny zrovna tak, jako to vidí teď tak blízko.

„Jak vám chutná? Vypadá to moc dobře,“ přeložil své spolustolovnici původní otázku: Chceš se se mnou vyspat hned, nebo to odložíme na zítra?

„Je to výborné, ale typický pracovní oběd. Nemohla bych se soustředit na práci, kdybych si dala tak velký kus masa, to snad až jindy,“ učinila mírný posunek k jeho talíři, takže mu až cuklo v klíně. Odhalila bílé zuby a její oči se pevně zapíchny do jeho zřítelnic.

Tak jo, OK, až jindy. Musí toho nechat, než se vystríká rovnou tady na stůl. Takovou přímočarost by asi neocenila. Tak zpět k tématu.

„Je si vaše firma vědoma, že i přes nižší částku pojistného získá v případě jakékoli pojistné události mnohem vyšší sumu, než tomu bylo dosud?“

„Právě proto je vaše nabídka tak lákavá. Dostali jsme jich několik, ovšem ve vašem případě zvažujeme výpověď současných pojistných smluv. Naše firma si zakládá na své serióznosti a přijímá pouze špičkové lékaře, ovšem nikdy nevíte, co se může stát. Na tom je přece existence pojišťoven založena – a stále fungují více než dobře, že?“ usmála se.

„No samozřejmě. Chápu, že v případě vašich klientů jste zvláště obezřetní, protože případné odškodné by bylo značné, ovšem nemusíte mít obavy, naše pojišťovna je krytá zajišťovnou a jakoukoli sumu je schopna hradit ve velmi krátkém termínu,“ konstatoval Loren s uspokojením. Zklidnil své libido a umožnil svému mozku v klidu pracovat. Když se rozcházel, měl pocit dvojího vítězství, za tuhle smlouvu mu bude v pojišťovně otvírat dveře i ředitel. A ta ještěrka? No, dám ti ještě pár dní, o to to bude zajímavější. Však ty jednou roztáhneš ty svoje gazelí nožky, pomyslel si

se značně zdviženým sebevědomím. Tak opouštěl Marek Loren restauraci U Modré růže s ještě větším očekáváním, než jaké měl, když sem směřoval.

Tmavovlasá gazela projížděla město s mírným úsměvem. Rozhodně neměla pocit, že jedla ty nechutné olivy zbytečně. Chlapeček je pěkně nadrženej, to je jasná věc. Nic neměla tak ráda pod kontrolou jako chlapy, které vodila na udičce svého sex appealu. A doktůrek? Když byli ženatí, tím líp. S těmi se manipulovalo ještě mnohem lépe než se svobodnými, a obvykle mnohem déle. Jejich touhu stupňovaly návraty k zoufalým manželkám, které se staly nudnou součástí života a nic nového už nemohly nabídnout, pokud se to netýkalo jejich vlastního stárnutí. Gazela vystoupila z vozu sledovaná několika páry očí za okny.

Asi poslední pohled, řekl si Oliver rovnaje stohy spisů ve své kanceláři. Na zítra hlásili citelné ochlazení, takže to asi změni šatník. Užil si tedy tu chvílku, než zmizela za dveřmi, aby se pak vrátil k nudným papírům.

„Sakra, Inge, kde mám to svý kafe? To se nedá zvládat, to věčný sepisování. Jednou se na to vyseru a bude pokoj. Tak kde jste?“ vybuchl doktor Galle,

zírající z okna na mizející siluetu s dlouhýma nohama. Tak kde zase byla? Rozdávala si to snad s tím hejskem, co ho s ní včera viděl? To by nesnesl, to ne. Jemu teda baba zahýbat nebude, to ne. Žádná. Ani ta kráva, co má doma, ne. A tahle má štěstí, že odjížděla a vrátila se sama. Včera v noci to sice přepískl, ale co, hned by to opakoval, jak úžasné pocity se zcela novou tváří! Tváří? Uchichtl se při vzpomínce na ta ňam prsíčka. Bože, jak rád by zase mezi ně zabořil svůj ksicht a nasával. Ta sladká vůně zakázaného těla!

„Co je?“ houkl na Inge, která ho vytrhla z rozjímání.

„Nesu vám to kafe, pane doktore,“ řekla trochu překvapeně a postavila hrnek před tmavou obrazovku.

„No jo, děkuju, už jsem pro dnešek skončil. Zítřa budu mít pauzu přes poledne, tak to všechno dodělám. To víte, musím domů k manželce, nějak jí nebylo včera dobře.“

„Však dnes už nikdo nepřijde, poslední pacientka se přeobjednala,“ řekla Inge chápavě.

„Dobře, tak už dneska také běžte domů,“ učinil Galle opět překvapující gesto. Inge v duchu jákala, má celou hodinu k dobru, jindy by tady ještě musela

trčet. To mu nespokkla, že spěchá domů k nemocné manželce, tak blbá není. Spíš také on má teď hodinu sám pro sebe.

Inge se nemýlila, Galle vzal spěšně kabát, jen co odešla, a zamknul svoji ordinaci. Prolétl vrátnicí a jen kývl na vrátného, aniž by zapsal odchod. Taková hovadina, má přece svoje zaměstnání a každému může být jedno, odkdy dokdy tam je. Když jim na tom záleží, ať si to tam dopíšou. Dneska má jiné starosti. Spěšně zabouchl dveře od auta a po aleji na to trochu šlápl.

„Ale, ale, kam asi jedeme?“ odpovídal Oliver na zvuk pneumatik. „Dnes nemíříme na chatičku, a přesto spěcháme?“ Odklikl nevzrušeně výkaz v počítači a věnoval se dalšímu, aniž by zvedl hlavu.

Galle projel nudných pětatřicet kilometrů, které ho oddělovaly od domova a skutečně se netěšil na tu můru s věčně vyčítavým pohledem, co má doma. Pak po náhlém impulzu odbočil mimo trasu, aby zastavil u své oblíbené hospůdky. Zaparkoval vzadu v boční ulici a ke vchodu došel těch pár kroků pěšky. Zasedl u baru na svoje místočko a poručil dvojku vína jako obvykle. Hluboký doušek a atmosféra poskytlly uklidnění, po kterém toužil. Vytáhl z kapsy mobil a našel její číslo.

JSEM SÁM A JE MI SMUTNO. RÁD
BYCH BYL S TEBOU VE TVÉM ÚTULNÉM
DOMEČKU.

Dal telefon zase do kapsy a napil se. Po několika
palčivých minutách přišla odpověď.

DNES JSEM MĚLA TĚŽKÝ PRACOVNÍ DEN,
SAMÉ JEDNÁNÍ. MOC BYCH CHTĚLA BÝT
ZASE S TEBOU.

TAKÉ BYCH POTŘEBOVAL S TEBOU NĚCO
PROJEDNAT. BUDEŠ MÍT PŘÍŠTÍ TÝDEN NA
MĚ ČAS?

RÁDA. UŽ TEĎ SE TĚŠÍM. JEŠTĚ JSEM NA
PORADĚ, ALE MYSLÍM NA TEBE. OZVI SE VE
STŘEDU.

NAPÍŠU, JAK SE UVOLNÍM Z ORDINACE. MÁM
POČÍTAT SE ZDRŽENÍM?

URČITĚ, MÁME TOHO MNOHO
K PROBRÁNÍ.

NEBOJ SE, MOJE TÉMATA HNED TAK
NEVYČERPÁŠ. TAK VE STŘEDU, TĚŠÍM SE.

Galle objednal další dvojku, kterou vypil s vědomím, že není třeba žárlit na každého hejska, kterého uvidí v její přítomnosti. Jistě, je to atraktivní krasavice, na kterou se budou muži lepit jak hmyz na mucholapku. Ale na něj nikdo nemá, na to, co jí předvedl v chatě. To nebude jen jednorázovka, stojí za víc. Že by nové dobrodružství? Olalá, co máme za den? Jak jen přežije ten nudný víkend doma? To už i v ordinaci je to lepší. Otráveně pokynul barmanovi.

„Tak ještě jednu, venku začíná přituhovat.“

Gazela s úsměvem dala mobil do kabelky a výmluvně se podívala na svoji nadřízenou.

„Myslím, že nám to vyšlo, doktorko Dragowská.“

„Výborně Simono, jsem ráda, když svoje úkoly plníte na jedničku, je to důležité,“ odpověděla doktorka, aniž by její strohý hlas projevil nějaké emoce.

III.

Trochu přituhlo. Po nudném víkendu, ve kterém sychravost nastávající zimy vehnala valnou část obyvatel města do jejich příbytků, kde prolonošili svých několik desítek hodin pracovního klidu, se městečko budilo do rána palčivých přízemních mrazíků. Nebeská ústa sfoukla z hor mráz, a tak Oliver vytáhl ze skříňky pár nehezkých zimních bot a krátký svrchník. Toto ráno kývl na pozdrav dennímu vrátnému, zapsal pečlivě svůj příchod jako jeden z prvních, ale spěchal do své málo vyhřáté kanceláře. Rozložil po stole několik papírů a dal se do srovnávací analýzy.

„Tohle bude na dlouho,“ pronesl nakonec otráveně a vyhledal ve skříni staré sestavy potištěné řadou číslic. Ještěže je dosud neodnesl do skladu určeného pro skartaci. Už by se s nimi neshledal a nikdy by to nemohl dát do pořádku.

Ponurý pohled z okna na opuštěný dvůr plný spadaného listí doladil doktorovu náladu k nesnesitelnosti hned na začátku pracovního týdne. Jak nesnesitelné čekat až do středy, jak nesnesitelné probírat stále ta samá přirození postarších dam a

pozorovat břicha těhotných. A doma? Totéž, prostě stereotyp. Ne, že by se přes víkend o něco snažil, naštěstí se po něm ani nic nechtělo. Rozhodně byl z pracovního týdne velmi unaven, musí přece vydělávat, a ne malé peníze. Jak to jenom má vydržet až do středy?

Doktor Galle upil trochu kávy a neurvale odplivl.

„To tam nemůžete dát víc cukru?“ mrskl po Inge zlým pohledem.

„Promiňte, doktore, minule jste si stěžoval, že je káva moc sladká,“ nedala se Yveta. „Mám zavolat pacientku? Už máme skluz.“

„Ale jistě, pošlete dvě do kabinek, ať to máme z krku,“ zabručel a usrkl z hrnku.

„No sláva, konečně se to pohne,“ pomyslela si sestra vzdorovitě a otevřela dveře do čekárny. „Pojďte prosím do jedničky a vy si odložte ve dvojce,“ usmála se srdečně na ženy na prvních židlích. Dámy otráveně vstaly a neochotně vykročily ke dveřím nenáviděných kabinek, aby odložily určité části svého oblečení.

Zcela jiná nálada panovala na druhé straně dvora na kosmetické klinice. Doktorka Dragovská seděla v pohodlném křesle ve svojí ordinaci a na rozdíl od dřívějších dob měla na tváři pobavený úsměv.

„Takže se nám dobře zadařilo, Simono. Doufám, že nastávají úspěšné dny. Pamatujte, jak důležitý je náš cíl a nezapleťte se.“

„Ale doktorko, vím přece, co dělám. Snad si nemyslíte, že bych to mohla s takovými ubožáky myslet vážně.“

„Nevypadají přece špatně ti hoši, nemyslíte?“

„Myslím, ale je to jen obal. Snad mám na víc. A nakonec, ať to stojí aspoň za to, když s nimi lezu do postele.“

„Už v té posteli snad byli oba dva?“

„Ale ne, jen doktor. Je už docela načatý. Taky pojišťovák mi už zobe z ruky. Tam to nebude problém. Jenom ho nechci mít u sebe. Mohly by z toho být velké nepříjemnosti.“

Doktorka vážně přikývla. „To jistě, Simono. „Opatrnost je nanejvýš nutná. Nikdo vás nesmí vidět.“

„Musíme všechno ještě zvážit,“ mínila Simona.

Doktorka souhlasně kývla: „Dobře, uděláme v týdnu poradou, nesmí se stát žádná chyba. Vaším úkolem je zajistit loajalitu obou pánů.“

„Bez obav, paní doktorko,“ ušklíbala se Simona a plavným krokem vykráčela z místnosti. Dragovská ji kriticky pozorovala. Pak vytáhla ze zásuvky

cigaretu a přešla k oknu, aby si zapálila. Je to pak míň cítit.

Loren seděl za stolem, nohy měl opřené o jeho hranu. Neměl by mít větší a reprezentativnější stůl než těch pár stlučených černých desek? No nevádí, hlavně že má dost velkého a reprezentativního ptáka. Naopak by to nechtěl. Jo, už to tak vypadá, že se zadaří na obou frontách. A to bude teda mazec! Uchichtl se a pokusil se udělat kolečko z cigaretového kouře. Dým se třepotavě vznášel ve znamení kruhu a Markovi se zdálo, že všechno na světě je stejně lehké a jednoduché jako stoupající kroužek.

Mobil na opasku se rozvibroval a Marek jej vytáhl navyklým pohybem z pouzdra.

Mrkl na displej a mimoděk povytáhl obočí.

„Marek Loren, zdravím vás, slečno, co potřebujete?“

„Ráda vás slyším, pane Lorene, byl jste vybrán jako náš pojišťovací zástupce, blahopřeji vám.“

„To je velmi dobrá zpráva, slečno Simono, také vás rád slyším.“ Marek cítil, jak se mu hrne krev do hlavy – sláva, sláva, sláva, je to tady!

„Dovedu si to představit, Marku. Doktorka Dragovská by s vámi ráda projednala konkrétní

požadavky, abyste mohl připravit přesné znění smlouvy. Já jsem tou přípravou pověřena. Za jak dlouho jste schopen nachystat si nějaké podklady, které bychom spolu předběžně posoudili, abychom zbytečně nemařili čas paní doktorce?“

„Určitě během několika dnů, takže koncem týdne...“

„Výborně, koncem týdne se tedy setkáme, navrhovala bych neformální schůzku na místě, kde by nás nikdo nerušil, bude vám to tak vyhovovat?“ skočila mu Simona do řeči.

„Jistě, velmi rád se s vámi setkám.“

„Takže v pátek, nevadila by vám malá pracovní schůzka po čtvrté hodině, není to příliš pozdě?“

Snad příliš brzo, kočička. Marek málem myslel nahlas, ale ovládl se ještě. „Samozřejmě, že nevadilo, v pátek budu mít všechno připraveno, nabídnu vám různé varianty našeho nového produktu, myslím, že je pro vaše požadavky velice dobře postaven.“

„Výborně, věřím, že mě v pátek nezklamete, Marku, ještě se vám ozvu a upřesním naši schůzku. Zatím nashledanou.“

„Můžete se na mne spolehnout, Simono, velmi rád vám ve všem vyhovím. Přeji pěkný den.“

Marek vypnul mobil a zmáčknu ho v ruce, jako by ho chtěl rozdrtit. Zavřel oči a nadšeně vychutnával napětí šířící se po celém těle. Paráda, paráda, je to vynikající. Má to a ji taky. To je jasné. To si piš, kočičko, že tě nezklamou. Tohle není nějaká obyčejná kočka, ale pořádná šelma, tu si pěkně vychutná. No není ten život úplně parádní? Tak v pátek, chytil se Marek za pohlaví mezi stehny, v pátek si užijem! Přidušeně se zasmál, to zakvílení sice vůbec nebylo sexy, ale zato demonstrovalo jeho nadšení. Jo, všechno stálo za hovno, ale teď už je to pryč. A už zase valíme do kopce!

Naopak zcela klidný pracovní den prožil Oliver Hart. Prohrabával staré doklady a rovnal je do úhledných hromádek, které poctivě vytrídil podle roků. Ranní roztrpčení bylo pryč. Musel se soustředit na novou práci. Pravda, někdo by si mohl myslet, že je to hromada starých papírů, ale ve skutečnosti bylo velmi dobrodružné řešit záhadné hromady bez jakéhokoli systému. Oliver si sice nedělal žádné iluze o svém předchůdci, toto však přece jen nečekal. Vypadalo to, že všechny doklady musí nejen řadit znovu, ale ještě je srovnávat s účetnictvím, zda byly správně zaneseny do kolonek, co kde chybí a co kde přebývá. Ale nevádí,

se současným čtvrtletím byl v předstihu, takže má na svoje zjišťování časovou rezervu. Informovat majitele budovy zatím nehodlal. Ostatně je v zahraničí spolu s recepční.

Všichni se už ztratili, jako by je pondělní práce netěšila, je tu skoro sám – ale ne... Hart upřel pohled na vysokou shrbenou postavu, která šla táhlým krokem přes dvůr směrem k Beautiful Cosmetic Centre, a uznale pokýval hlavou, tak tahle asi ty služby opravdu potřebuje. Není ale už pozdě? Ačkoli myslel biologický věk, mrkl na čas, který ukazovala obrazovka počítače. Jo, už asi obojí. Dnes se tahle paní asi nedočká, když i on už se chystá domů. Touto dobou už v centru funguje jenom lůžkové oddělení s apartmány pro smetánku, která si nechává zdokonalovat stárnoucí tváře a těla. Ukončil program a dal povel k vypnutí. Brzy opustil budovu jako poslední, aby zde ponechal pouze nočního vrátného s jeho lampičkou a malou televizní obrazovkou, která byla jedinou spojnici s okolním světem.

IV.

„Dobrý den, paní doktorko,“ uslyšela Soňa Dragowská ještě dříve, než stačila vystoupit ze svého Nissanu. Vstřícně se usmála, ale nepřekročila jistou mez rezervovanosti. Doktor Galle určitě nebyl její typ, ačkoli byl velmi dobrý praktik právě v oblasti plastické chirurgie. Jo, měl to moc dobře rozjeté, kariéra mu otevírala dveře doširoka, když ještě bydlel v hlavním městě. Výborný student, skvělá praxe, šikovné ruce, movitá klientela. Uznávaný lékař a uznávaný znalec v oboru. Jenom ho nedokázal udržet v kalhotách. K tomu chlast a všechno se jednoho pozdního léta zhroutilo jako domeček z karet. Jestli má někdo z ostudy kabát, měl jich doktor Robert Galle plnou skříň. A tak mu ze všeho zbyla jen manželka a dvě děti, které s sebou vláčel jako tři balvany unavený nekonečnými průšvihy, které ho dovedly do gynekologické ordinace v maloměstě. Nicméně chuť na chlast a nové zážitky v sexuálním životě byly atributy, které si do zámečku přinesl s sebou. A toho hodlala doktorka využít. A tak, když zamířila ke svému pracovišti, úsměv nahradil ledový pohled pohrdající

ubožákem v bílém plášti, který se tak často skláněl nad rozkrokem stárnoucích žen.

Přesto její úsměv pozitivně vyladil Galleho pocit, že dnes ho čeká úžasný den. Byla středa, měl i odpolední ordinaci a jeho manželka věděla, že má pracovní schůzku a nebude se moct vrátit domů. Přespí v ordinaci, protože ráno musí zase makat. Někdo přece musí vydělávat, ne? Kývl na vrátného a spěchal do patra, kde Inge už napouštěla vodu do konvice, aby připravila kávu. No jo, odpolední ordinace, to zas bude otrava.

Vrátnicí procházely v intervalech pacientky, aby se hromadily v čekárně a zarytě mlčely, těšily se na setkání s gynekologem ještě méně než on. Ani si nevšimly procházejícího malého pětatřicátníka s malým balíčkem v ruce. Oliver vešel do své kanceláře a sedl si ke svému stolu. Dnes si přinesl svačinu z bufetu, protože nevěděl, kdy se dostane domů. Zpestřit si pracovní odpoledne anglickou slaninou a čerstvým rohlíkem, to nebyl tak špatný nápad. Vytáhl balíček z igelitového pytlíku a opatrně ho rozbalil. Stoloval sice na papíře, ale zato jej pečlivě vyrovnal tak, aby lícoval s hranami stolu. Plátky poslušně ležely na hromádce a vedle položil rohlík. Zkoumavě potraviny prohlédl, a pak, zjevně

uspokojen jejich vzezřením, sbalil horní plátek do trubičky a dal do úst. Vychutnal první sousto, a teprve potom ukousl rožek rohlíku. Oknem zahlédl pohyb u vchodu do kosmetického centra. Zajímavé, tahle vysoká žena se tu vždycky záhadně zjeví, nikdy ji nevidí, že by přijela autem. Pocítil sympatie, protože dosud zde byl bílou vránou, kromě některých pacientek doktora Galle byl skoro sám, kdo neměl vůz a plahočil se pěšky do kopce. Pak dojídáje ještě zbytek slaniny, vytáhl z balíčku kapesník a očistil si pečlivě ruce, aby se pohroužil do hromady papírů, které srovnával s daty uvedenými v účtech. Nevěřičně zdvihl obočí, když procházel jednotlivé položky a srovnával je s čísly uvedenými na jednotlivých dokladech. Co tohle je za školácké omyly?

Zatím nevzhledná Yvet netušila, že ji kdosi pozoroval, došla k recepci kosmetického střediska a kliniky plastické chirurgie a zastavila se s pohledem upřeným na barbínu sedící za pultem. Ta ji obdařila polonepřítomným pohledem a strojeným úsměvem: „Dobrý den, přejete si?“

„Dobrý den,“ procedila Yvet tvrdě mezi zuby, „jdu za doktorkou Dragowskou, čeká mne.“

„To ti tak budu věřit,“ pomyslela si barbie a opět se usmála: „Prosím, posadte se, ohlásím vás.“ Vstala, aniž by na Inge pohlédla, a dokonalým krokem pomalu kráčela do chodby k ordinaci lékařky.

Yvet se ušklíbila a posadila se na jedno z křesílek. Znuděně se rozhlédla po nově zařízené hale. Od vchodu se chodbou blížila starší žena. Její krok, tvář i pohyby nenechávaly nikoho na pochybách, že jde dáma. Přehlédla Yvet jakoby omylem a postavila se za pult recepce očekávajíc, že hned v příští vteřině se tam zjeví někdo, kdo jí rád poslouží. Yvet se otočila směrem k proskleným tabulím, které poskytovaly příjemný pohled do rostlinami vysázeného atria. „To víš, tebe budu zdravit, když se na mě ani nepodíváš, krávo,“ pomyslela si a její nevalná nálada ještě o pár stupínek poklesla.

„No, to nevím, co s tebou tady udělají,“ uvažovala na oplátku starší madam, „je to plastická chirurgie, ne kouzelníci.“ Vrhla rychlý pohled do zrcadel na zdi. Je, pravda, už starší, ale zase to není tak vidět, když tak pečuje o svoje vlasy, ty jí může závidět skoro každá mladší žena, a taky o svůj šatník, zrovna včera si koupila v butiku ten úžasný kostým. Napřímila se a zavlnila rameny, aby křivky více vynikly.

Jak minuty ubíhaly, Yvet začala ztrácet trpělivost. Výhled do atria jí kazila silueta nové příchozí odrážející se ve skle, tak obrátila hlavu k fotografiím na zdi, kde byla přehlídka krás, které přešťastné opouštěly Beautiful Cosmetic Centre po vysoce profesionálních zákrocích zdejších plastických chirurgů. Nepříjemnou chvíli zkrátilo blížící se klapání podpatků, jak se chodbou vracela barbína ze své náročné pochůzky.

„Paní doktorka Dragovská vás očekává,“ pronesla tu skvělou novinu hned při vstupu do haly. Starší dáma okamžitě vykročila od pultu směrem k barbíně zcela přitom ignorujíc, že Yvet také vstala a vydala se stejným směrem. Blondýna z recepce překvapením otevřela doširoka oči. Starší dáma stiskla rty a dala najevo, že z této bitvy vyjde jako vítěz. „Já jsem u paní doktorky objednaná, ona už se mnou počítá, to určitě nejsem já, kdo by měl čekat, že, slečno?“ dožadovala se souhlasu a zároveň nekompromisně pokračovala v chůzi.

Yvet se zamračně dívala za vzdalujícím se kostýmem z butiku, ale svůj hněv ovládla. Stejně by to odnesla jen ta neschopná blondýna. Rezignovaně se vrátila do křesílka a posadila se. „Dala byste si kávu?“ snažila se barbína vyžehlit svoje selhání.

„Ani ne, jen trochu vody,“ požádala Yvet stručně, aby spláchla neúspěch, pokolikáté už?

Soňa Dragovská pomalu prohlížela pár složek s lékařskými zprávami a chystala se na další den, pro dnešek už toho bylo dost. Bylo to náročné dopoledne s několika složitými zákroky, ale povedly se velmi dobře. Pacienti budou spokojeni a nikdo nebude žehrat na vysoké ceny. Tohle maloměsto byla dobrá volba. Všichni jsou rádi, že jsou uklizeni z dohledu svých známých a všech ostatních zvědavců. Odjíždějí ze svých domovů zcela všedně a nenápadně, aby se vrátili „jiní“. Vyhovuje to tak více lidem, než čekala. Doktorka složila všechny dnešní zákroky na hromádku v horním rohu pracovního stolu a otevřela zásuvku. Vtom se ozvalo prudké zaklepaní a než se zmohla na reakci, dveře se otevřely a dovnitř vplula starší dáma v rádobě elegantní róbě.

„Eh, dobrý den, paní doktor Dragovská?“ zeptala se pištivým hlasem.

„Ano, dobrý den,“ zdvihla lékařka překvapeně obočí, protože právě před chvílí jí byla ohlášena zcela jiná návštěva, kterou očekávala.

„Dobrý den, paní doktor,“ opakovala žena drobné postavy, zakrývající svou přehnanou

mimikou vlastní nejistotu. Samozřejmě měla potřebu být středem pozornosti. Kostýmem rozhodně vzbuzovala pozornost, protože takto se místní ženy neoblékaly. Při svém zatížení se snažily chodit v praktickém oblečení. Krk obtížen několika šňůrami korálek byl navíc omotán dlouhou šálou. Na svůj věk jistě vypadala velmi dobře. Někdo by jí hádal sotva šedesát, ale doktorka Dragovská neomylně viděla na tomto krku kromě ozdob také sedm křížků.

„Jmenuji se Tamara Gardavski a jsem velmi ráda, že se mohu obrátit přímo na vás. Potřebuji totiž velmi nutně odbornou pomoc.“

Doktorka nedala najevo svou nevoli: „Posadte se.“

„Děkuji vám, paní doktor,“ vrhla se nečekaná návštěva na nabízenou židli. „Mám totiž, abych tak řekla, delikátní problém.“

„No tak vyprávějte, paní Gardavski,“ vybídla ji rezignovaně Dragovská, „co potřebujete?“

Stárnoucí dáma se spiklenecky naklonila, aby mohla mluvit tlumenějším hlasem. Chystala se totiž vyjevit důležité tajemství.

„Víte, paní doktor, potřebuji mluvit s opravdovým odborníkem. Nemám totiž jen tak obyčejný problém. Podívejte se,“ sundala si brýle a

upřeně se zadívala doktorce do očí. „Vidíte moje oči? No velmi nutně potřebuji zákrok na víčkách. Přidává mi to mnoho let navíc, nemohu se už ani vidět.“

„Ale to je přece velice běžný zákrok, paní Gardavski, nevidím v tom vůbec žádný problém,“ oznámila doktorka suše, myslíc na to, jak se nepohodlné návštěvy co nejdříve zbavit.

„Myslíte? No já nevím, víte, je mi už kolem sedmdesátky,“ přiznala madam neochotně, a zároveň čekala na druhé straně stolu užaslý údiv.

„Na svůj věk jistě nevypadáte, paní Gardavski. Pokud máte pochybnosti, jistě můžete s touto operací ještě nějakou dobu počkat. Z vaší dokonalosti vám oční víčka ubírají jen málo,“ snažila se tvářit vlídně Soňa Dragovská.

Ty tak dobře určitě vypadat nebudeš, i když budeš dohromady jedna velká plastika, vytanulo na myslí paní Tamaře, neboť čekala lepší ódu na svůj zevnějšek. Našpulila trochu stisknuté rty a pokračovala: „Víte, paní doktor, já mám mladšího přítele, on je skoro o sedm let mladší než já. Já vím, že je to neobvyklé, ale oba se velmi milujeme. Už to trvá několik měsíců. Já bych ho nechtěla ztratit. To víte, musím se teď o sebe více starat než dřív, když jsem byla sama, jsem totiž vdova po inženýru

Gardavski. Jistě se to ještě zhorší, a tak nechci čekat. Člověk přece nemládne, vy to musíte vědět nejlíp, už jste tady měli tolik pacientů, že?“

Doktorka Dragovská naštěstí neměla čas ani chuť pouštět se s vdovou po inženýru Gardavski do slovních půtek, úvah o vadnoucí kráse staré ženy a problematickém partnerství.

„Jistě, paní Gardavski, naše slečna v recepci vás tedy objedná na konzultaci u doktora Tomana, „je to náš specialista na oční operace.“

„Ale, paní doktor, domnívala jsem se, že vy sama...“

Dragovská vstala a pomalu mířila ke dveřím: „Jistě, paní Gardavski, to chápu. Věřte mi, že bych se jistě ráda zabývala vaším problémem už jen vzhledem k vaší výjimečnosti, ovšem doktor Toman je skutečným odborníkem, prakticky dělá nyní těchto operací nejvíce. Jsem si jista, že budete velmi spokojena. Pojdte, zavedu vás k recepci, kde vás slečna objedná.“

Doktorka stála netrpělivě u dveří a čekala, až je bude moci zavřít z druhé strany. Opravdu stálo za to, aby tuto neodbytnou madam vyprovodila skoro až ven.

„Paní doktor, mohu mít ještě otázku?“ vytrhla ji paní Gardavski ze snahy osvobodit se od její přítomnosti.

„Samozřejmě, paní Gardavski,“ opakovala Soňa její jméno zcela záměrně.

„Nemáte náhodou také mladšího partnera?“ zeptala se sedmdesátka zvědavě. „Ne, paní Gardavski, nemám.“ Doktorka Dragovská se odmlčela a přidala do kroku. Tamara Gardavski ji spěšně doháněla: „No, promiňte, paní doktor, nechtěla jsem být indiskrétní. To jenom vzhledem k tomu mému problému, vy taky vypadáte velice dobře.“

Naštěstí již došly k pultu recepce a Dragovská se konečně zbavila nezvané návštěvy. Tehdy se domnívala, že tu rádobymladou starou fuchtli vidí poprvé a naposledy.

„Co to proboha bylo?“ uslyšela doktorka Dragovská, jen co zavřela dveře svojí ordinace, kam si přivedla dlouho, opravdu dlouho očekávanou návštěvu. Zdvihla obočí, když přecházela ode dveří ke svému stolu a odpověděla trochu vyčítavě:

„Aspoň vidíš, co představuje plastická chirurgie. Myslíš si, že budeš lidem usnadňovat a měnit těžký život, že je zbavíš břemen, neduhů a pocitu

méněcennosti, a zatím opravuješ vrásky starým paničkám a ještě přitom musíš dávat pozor, aby nevypadaly jako příšery. Nejraději by si nechaly vytáhnout oči až za uši, jen aby neměly nějakou vrásku. Přijdou na víčka a za pár měsíců by chtěly dvacetileté vypracované tělo, které nikdy neměly. Tahle bláznivá bába brzy bude chtít nové rty, prsa, zadek, břicho, boky, stehna, krk a nos. A stejně jí to nepomůže. Akorát nasere milence, který má vyhlídnuté její prachy, až zhebne.“

„Já myslela, že se ti bude hodit, ta určitě pustí pěkných pár tisícovek. Ty víš, kdo to byl, ten Gardavski?“

„Ale nevím, snad mohl vymyslet nějaký patent, co mu přinesl pěkné peníze. To neznamena, že ho každý zná. Tuhle bábu nebudu do ničeho zatahovat, mohl by z toho být pěkný malér. Jednak je blázen a jednak se mi vůbec nezdá, a na to já mám nos.“

„Jak myslíš,“ posadila se dlouhonosá návštěvnice naproti doktorky a vytáhla cigarety, „dáš si?“

„Ráda bych věděla, kdy už konečně s tím šmejdem přestaneš, neumíš číst?“ poukázala na nápis na krabičce, který varoval před stárnutím kůže. Pak nevzrušeně sáhla do zásuvky, vytáhla popelník a z krabičky si půjčila i cigaretu.

„Typická Soňa,“ ušklíbla se Yvet a vyfoukla s uspokojením obláček cigaretového dýmu do prostoru. „V šuplíku má ameriky, ale klidně bude kouřit tenhle sajrajt, když je to zadarmo.“

„Jen nerýpej, je to všechno stejnej humus.“

„No ty to musíš vědět, tak povídej, kdy to začne?“

Doktorka Dragovská se usmála a z tajného šuplíku vytáhla několik složek s lékařskými zprávami. Zběžně zkontrolovala obsah, a pak hromádku přistrčila před Yvet. „Tohle jsou adepti a ještě pár je jich v zásobě. Omrkni to.“

Yvet se natáhla ke složkám a přisunula si je před sebe. Foukala kouř mezi papíry a tiše zkoumala jejich obsah. Doktorka Dragovská zvedla telefon a rozloučila se s recepční, které slíbila, že potom sama zamkne, jak dokončí práci v kanceláři. Nasypala kávu do kávovaru a těšila se na poklidný večer. Relativně poklidný.

„Mně udělej turka – jako vždycky,“ ozvala se jí za zády Yvet, aniž by zvedla hlavu. Doktorka se usmála a poslušně vytáhla starý hrníček, do kterého nasypala z dózy dvě lžičky mleté kávy. „Jo, jako vždycky,“ broukla si tiše a natáhla se, aby zapnula konvici s vodou. Mezitím se udělalo presso, takže

brzy usedla na svoje místo naproti Yvet, která zamyšleně míchala obsah svého hrníčku.

„Máš to všechno dobře ošetřené, Soňo? Tohle není žádná sranda, všechno musí dokonale klapnout, jinak se z toho posereme,“ zdvihla oči od písmenek a dat a nekompromisně se zahleděla doktorce Dragowské přímo do očí. „A takhle, jak tu sedíme, nás nikdy nikdo nesmí vidět – to je naposledy.“

Doktorka kupodivu někde zanechala svůj přísný přístup, na který byli zvyklí všichni zaměstnanci, a tvářila se přiměřeně příjemně. Když otevřela ústa k odpovědi, otevřely se náhle dokořán dveře a v nich se objevila Simona:

„Promiňte, paní doktorko, nenechala jsem dnes u vás svůj diář?“